

Пшманъ. Хубави сѣ словата ти, Драгомире! милъ е възторга ѣѣ на дуната ти мой великий воеводо! рѣчтыта ти е плавна като пролѣтенъ потокъ; истината въ тебе е силна като слънцето; вѣрата ти е широка като вселената.....Бихъ желалъ всички да бѣдатъ като тебе....не около насъ.....

Драг. /Прѣсича го/ Какво има около насъ, Царю?

Пшм. / Измѣчено / Богомилитѣ пакъ почватъ.....Храната тази година е много слаба....Нито коне, нито волове имаме достатъчно.

Драг. Царю, камънитѣ на хлѣбъ ще прѣвзрнемъ; мъртвитѣ изъ гробозетѣ ще възкрасимъ противъ Богомилитѣ; ележитѣ, щопочуватъ изъ родни балкани ще укротимъ--и побѣдата пакъ ще бѣде наша.....Трѣбва всичко да стоимъ, но да дадемъ княгиня Мара на единъ друговѣрецъ, на единъ калтнъкъленъ врагъ!

/ Сѣмъ / Мълчание.

Пшм. Незнамъ, незнамъ! Като че всичко е станало противъ насъ. На всхдѣ раздори, на всхдѣ насолуке.....Тия раздори.....

Драг. За какви раздори става дума, Царю?

Пшм. За тѣзи, за които вѣстителъ едва онѣ денъ ми загатна.

Драг. Царю, сега когато прѣдъ насъ стоятъ толкова важни въпроси--защо да се занимаваме съ личнитѣ разпри на двамъ дунѣ, които не сѣ друге освѣнъ една воля---тая на Царя!

Пшм. Защото се боя да не би неуспѣха на войната до сега да се дължи...

Драг. /Прѣсича го/ Азъ сполучихъ да потуна тия недоразумения.

Пшм. Давно не се лѣжемъ ; Драгомире.

Драг. Въ тия рѣшителни дни за склѣпѣ на отечество да се поставятъ на нѣрве нѣсте личнитѣ недоразумения прѣдъ обдитѣ стрѣмежи--ще бѣде прѣстѣпленіе

Пшм. Незнамъ!

Драг. Тогава, Царю, изслушѣ и Мене и рѣнавай. Сѣмъ по скоро, че всѣки часъ е година! Азъ мога да ви остава.

Пшм. Иди ѣѣ и си отдѣхни отъ трудния пътъ, Слѣдъ малко, като чуя и Владислава, ще имаме голѣмъ съвѣтъ и ще рѣнаваме....Иди, почини си и помисли по спокойно.

Драгомиръ излиза.

X VI

Пшманъ/ Дръзва звънчето/.

Явява се Тихомиръ.